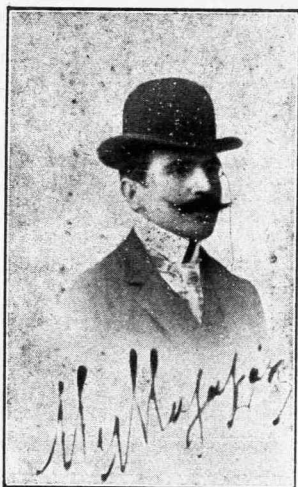


❖ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ❖



❖ Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ ❖

ΤΑ ΡΟΔΑ



ΟΙ Χάρες σάς ζευγάρωσαν
 Κόσμοι τριανταφυλλένοι,
 Δέν πέφτει μιὰ σταλαματιὰ
 Δροσιάς, ποῦ νὰ μὴ μὲνῃ
 Στὰ πέταλά σας τὰ ξανθὰ
 Καὶ τάλικα καὶ τὰσπρα'
 Ὅμως ἡ μέρα πρὶν χαθῆ
 Καὶ πρὶν ξανάρθουν τὰσπρα
 Σιγὰ σιγὰ ἀπογέρνετε
 Στ' ἀγκαθερά κλωνάρια
 Καὶ γίνονται σας δάκρυα
 Τὰ πρὶν μαργαριάρια.



ΤΑ ΚΡΙΝΑ



Ζῆσε μὲ τὸ δροσόπαγο
 Ἐξευγάρωτο κρινάκι,
 Δέν πέφτει μιὰ σταλαματιὰ
 Νὰ μὴν ἦναι φαρμάκι
 Ἐπὶ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ
 Στὸν ταπεινὸ σου κλώνο'

Ζῆσε μὲ τὸ δροσόπαγο
 Καὶ λάμπε ἀραιό, τὸν πόνο
 Ποῦ μέσα σου ἀθγαλιον κρατεῖς
 Κανεὶς δὲ θὰν τὸν μάθῃ
 Ἡ βελουδένια ἀσπράδα σου
 Δέν κρύβει οὐτ' ἓνα ἀγκάθι.





ΟΙ ΝΕΦΕΛΕΣ



ΕΑΝ όνειρο φανίζεσθε
Πέρα, ως ό ήλιος σβύνει,
Μιάν άρμονία πολύχρωμη
Σε κάθε σχήμα άφίνει
Τό μυστικό άντιφέγγισμα
Που επάνωθέ σας πέφτει,

Κ' οι νοσταλγίες που έχουνε
Ήραιες ζωές καθρέφτη,
Πόρνες, ρόδινες, χλωμές
Λυώνουν, κι' άπ' άκρη σ' άκρη
Στάζουν τό αίμα της καρδιάς
Και της ψυχής τό δάκρυ.



ΗΣΚΙΟΙ



ΗΣΚΙΟΙ, εδω ως ροδόφυλλα,
Παρέκει μολυθένιοι,
"Ησκιοι γοργοτρεχούμενοι
Κι' άργοι και καρφωμένοι,
"Αγγιχτα χάρδια των ματιών
Και των καρδιών τρομάρες,
'Απ' τα αϊθήρια ροβολούν
Οι Χάρες και οι Λαχτάρες,
Κι' από στεριές και πέλαγα
Τις σέρνουν, λές, οι άνέμοι
Μέσ' στην ανθρώπινη ψυχή
Που λαχταρά και τρέμει.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ



ΠΟΙΟΣ τάχα σας δισκάλεψεν
"Ω άθφοι τραγουδιστάδες,
Κι' όπου δεντρί ή κλαδόφυλλο
Κι' όπου περιπλοκάδες,
Τό μαγικό σας λάλημα
Τόση σκορπιά άρμονία ;
"Αν ένοιωθε τό κάθε αυτί
Ποιά μουσική ουρανία
Ροφούνε τα περίγυρα
Κι' ήδονικά μεθούνε,
Δε θέ να βρίσκονταν ψυχές
Να μην άνθοβολούνε.



Η ΣΕΛΗΝΗ



ΠΟΙΑ μυστικά να τραγουδής
Γυρμένη άχνή σελήνη,
Στό κύμα που άργυρώνεται
Σε τρικυμιά ή γαλήνη,
Ποιά μυστικά να τραγουδάς
Μέσ' στα παρθένα δάση,
Ποιά μυστικά να τραγουδάς
Στή μαγεμένη πλάση
"Όταν κλεισμένη την κρατής
Σφιχτά στην άγκαλιά σου ;
"Ω και να μοιάζαν τα θνητά
Φιλιά, με τα φιλιά σου !

Ο ΗΛΙΟΣ



ΑΣΤΡΟ μεγάλο επρόβαλες
Στό διάπλατον αϊθήρα,
Βαρύ βραχνά άποτινάξεν
"Η πλάση ως πέρα πέρα,
Κι' άπ' τό χρυσάφι πώσπειρες
Πήρην ό κόσμος όλος"
"Όμως εκεί που ήσκιόνεται
Θλιμμένα πάποιος θόλος,
"Όσο χρυσάφι κι' άν σκορπής
Στό μάρμαρο ή στο χώμα,
Δε θέλει σαλεφτη κανείς
'Απ' τό βαρύ του στρώμα.





ΟΙ ΒΟΡΙΑΔΕΣ



ΑΝΕΥΜΑ βαρό, ποιά δύναμη
 Σε στέλνει μέσ' στα φύλλα
 Ν' απλώνης στρώμα τούς άνθους
 Ν' αφίνης μόνο ξύλα,
 Κ' έκειθε να περνάς ταχό
 Στής θάλασσας τὰ πλάτη ;
 Κι' αν χέρι δέν άγγίζει σε
 Κι' αν δέ σε βλέπη μάτι,
 Μ' δσα παιχνίδια σέρνει τα
 Ξοπίσω ή δύναμή σου,
 Πόσες ψυχές δέν όδηγείς
 Στα σκότη τής άβύσσου !



ΔΕΙΛΙΝΑ



ΑΡΑΙΟ δειλινό κοιμήθηκες
 Στήν άγκαλιά του πόντου
 Και τó φεγγάρι σουδωκε
 Θωριά έλεφαντοδόντου
 Κι' άριά τ' άστέρια τρέμουνε
 Στήν πλάκα τής θαλάσσης'
 Δέν είσαι τó ίδιο που προψές
 Ζητούσες να χαλάσης
 Μάστροπελέκια και φωτιές,
 Λαχτάρα των καρδιώνε,
 Κι' έσταζε άπάνω μας ó ιδρώς
 Σάν κόμποι δαχτυλιώνε ;

ΤΑ ΔΑΣΗ



ΑΠΛΕΣ και τριδιπλες σκιές
 Ποιός Ήλιος θά σάς φτάση,
 Ποιό φεγγαράκι άπάνω σας
 Θάρθη να ξαποστάση
 Ποιό μελιχρόν άστροφεγγο
 Στα φύλλα σας θά παίξη ;
 'Απ' τήν αύγή ως τó δειλινό
 Κι' άπ' τó βραδυ ως που φέζει.
 Σκοτάδια μόνο χύνονται
 Κι' άπάνω σας και γύρα
 Που τὰ σαλεύει σόδεντρα,
 Μιά μαυροφόρα Μοίρα....



ΤΑΣΤΕΡΙΑ



ΖΕΥΓΑΡΩΤΑ, άζευγάρωτα
 Και χωριστά κι' άντάμα,
 Είστε όλα κάποιο μάγεμα
 Κείστε όλα κάποιο θάμα
 Καθώς σκορπάτε άκοιμητα
 Τά όλόλαμπρά σας κάλλη.

Κι' άλήθεια, αν ξέρω άλλ' όμορφιά
 Κι' αν ξέρω χάριν άλλη,
 Που να ταιριάζη σας πιστά
 Και να σας προσομοιάζη,
 Είναι ή λαμπράδα δυό ματιών
 Τήν ώρα που βραδυάζει.





ΣΤΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ



Τίποτε δὲ σαλεύεται
 Στὴν ἀνεπνοιά τῆς πλάσης,
 Καὶ στοὺς γυμνοὺς ξερόκαμπους
 Καὶ σᾶκρα τῆς βαλύσσης
 Γαληνεμένος θάνατος
 Ἐπλώνει τὰ φτερά του.

(1911)

Ὅμως ἂν ρίξῃς μιὰ ματιὰ
 Στὸ στενορήμι κάτω
 Θὰ δῆς μέσ' σὰ μυχρῶματα
 Ποὺ εἰ ἀντηλιές ἀφίνου
 Τὰ κυπαρίσσια νὰ λυγοῦν
 Κ' οἱ ἰτιές νὰ σιγοκλίνου...

Μ. Μαζαράκης



ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

⊗ ΜΙΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ⊗



ΤΕ, ἐν ἔτει 1881, ἐξεδίδοτο διὰ πρώτην φοράν ἡ «**Ποικίλη Στοά**», ἐν ἐποχῇ πνευματικῆς κινήσεως διαφόρου ἐν πολλοῖς τῆς σήμερον, οὐδεὶς θὰ ὑπελόγιζε ποίαν ἐξέλιξιν θὰ ὑφίστατο, πολλοὶ δέ, κρινόντες ἐκ τοῦ ὅλου περιβάλλοντος, θὰ εἶχον πολλοὺς δισταγμούς, ἂν θὰ κατόρθωσεν ὁ φιλόκαλος Διευθυντῆς αὐτῆς νὰ ἐορτάσῃ **Δεκαπενταετηρίδα**.

Τὸ γεγονός, πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς κοινω- νίας, συνετελέσθη. Τὸ ὄνειρον ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅλας του τὰς δυνάμεις, καὶ αὐτὰς τὰς σωματικὰς ἀκόμη—διότι Ἡράκλειον ὄντως ἀνελάμβανεν ἔργον—ἀφιερῶσαντος εἰς μίαν φιλολογικὴν ἐπιχείρησιν, ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον, ἐπραγματώθη. Καὶ πρὶν τῷ ἀποδώσω, ἐκ μέρους τόσων συνεργατῶν καὶ χιλιάδων ἀναγνωστῶν, τὸν δίκαιον ἔπαινον, πρὶν φυλλομετρήσω τὸ πλῆθος τῶν σελίδων, ἅς μὲ τσσαύτην ἐπιμέλειαν ἐφιλοτέχνησε, φέρομαι εἰς τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον πολλὰ δύναται τις ν' ἀρρωθῇ διδάγματα.

Ἀνατρέχω τριάκοντα καὶ ἐν ἀκριβῶς ἔτη πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τοὺς λογίους καὶ δημοσιογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ἄλλων μὲν μάτην